

Ο ΕΡΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ

Εκδίδεται κατά Σάββατον.

Τιμή ετήσια της Εφημερίδος εντός της Ικικρατίας δραχ. 30. και εκτός 36. Τιμή καταχώρησης διά τὰ δικαστικά. 12 δι' έκαστην γραμμην.

Όσοι εν τοις πολέμοις συμφέρει τοις ευψυχότατοις πρώτοις τάττει, ούτως εν ταίς πολιταίς λυσιτελεί τοις φρονιμοτάτοις και δικαιοτάτοις προστάται του πλήθους « Αριστοτέλης »

ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ

ΟΙ ΑΙΓΑΙΟΙ ΕΝ ΤΗ ΚΙΝΑ.

Δέν δύναται νά μήν ενδικατρίψη τις, ή τουλάχιστον νά μήν βίψη εν βλέμμα επί τής θέσεως εν τή Κίνα. τών Αγγλων, και ιδίως επί του τρόπου καθ' ον δ' περιοδικός τής Αγγλίας τύπος κρίνει περί του ζητήματος τούτου. Ο τύπος ούτος ήμφωνεί μὲν εἰς τὰς κρίσεις του, θλαί δηλαδή αἱ εφημερίδες παντός χρώματος και κόμματος αισθάνονται ζωηρῶς τήν σειρὰν τών συμφορῶν αἱ ὁποῖαι ἀμαυροῦν τήν δόξαν τής εθνικῆς σημαίας, ἀλλ' ὁ τρόπος καθ' ον εκθέτουν τὰς ιδέας των διαφέρει οὐσιωδῶς.

Ἐξ αὐτῶν τινες, ὅσοι δηλ. ἐπευφήμησαν τήν συνθήκην τής 15 Ἰουλίου, ἤρχισαν ἤδη νά ἐννοῦν τὸ δρᾶμα τὸ ὁποῖον ἐπαίξεν ἡ Ρωσία: ἐκαστῶς ὁμοῦς ἡ ἀκαστῶς των πρέπει ν' ἀνοιξῶσι τοὺς ὀφθαλμοὺς των και νά γνωρίσωσιν ὅτι ἐγκαταλείψασα τήν Γαλλίαν ἡ Αγγλία ἐτέθη εἰς ἐπισηπλή θέσιν, και μάλιστα εἰς θέσιν χείρονα τής ἰδικῆς μας: διότι ἡμεῖς μὲν δέν ἔχομεν φίλους, ἡ Αγγλία ὁμοῦς ἔχει φίλους ψευδεῖς, και μολοντούτο εἶναι εὐκολον νά γίνῃ, κατὰ συ ἐπειαν νέου τινος συνδυασμοῦ, προσέγγιαις κατὰ τὸ μᾶλλον ἔστ.

τον στενή ἀλλὰ πραγματικὴ μεταξὺ ἡμῶν ἔνός μυστικοσυμβουλίου τής Ἀρκτου ἀλλὰ καθόσον ἀφορᾷ τήν Αγγλίαν πανταχόθεν θέλει πολεμᾶσθαι και ἀποστρέφσθαι και ἀληθῶς ἀν ἐκ τής ἐκδόσεως πρέπει νά κινήται ὁ ἔπαινος, δέν δύναται τις νά ἐπαινέσῃ τήν ἰκκνότητα τών δικδοχικῶν ὑπουργείων της: διότι ἐν ᾧ ἐξ ἑνός μέρους ἦτον ἀγέρωχος και νικητής ἐνώπιον ἡμῶν ἡ Αγγλία, ἐξ ἄλλου ἐχειροτέρευσεν ἡ γενική θέσις της. Ἐνεκ τούτου λοιπὸν ἤρχισεν ἤδη ἐντός του κόλπου τής Αγγλίας νά ἀνοίγῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς της ἡ πλειοψηφία, και νά αισθάνεται ὅτι ἡ Κίνα ἔτὸ Ἀφγανιστάν ὑπόκεινται εἰς τὰς βραδιουργίας, τὰς ὑποσχέσεις και τήν ἐπιβροήν τής Ρωσίας.

Ἀλλὰ πλησίον τής πλειοψηφίας ταύτης εὐρίσκαται ἡ μειοψηφία, ἡτις ἔχουσα συμφέρον νά τυφλώτῃ θέλει ν' ἀποδείξῃ ὅτι πέποιθεν εἰς τήν συμμαχίαν τών Ρώσων ἡ μειοψηφία αὐτῆ εκτείνεται εἰς περιπαθεῖς μελέτας περί τών φιλικῶν δειγμάτων ἅτινα λαμβάνει ἐκ τής ἄρκτου, και ἐναμδρύνεται ὅτι θέλει λάβει μέρος ὁμοιον τής Ρωσικῆς διπλωματίας εἰς τὸ πλεονέκτημα του διευύνειν τὰς ἀποφάσεις του ἡγεμόνος τῆς Περσίας. Ἰσως λογίζεται κάποτε ὡς ἰκανότης τὸ νά ἐξέρχεται τις ἀπὸ

τὰ ὄρια τής ἀληθείας, ἀλλὰ τουλάχιστον δταν θέλῃ νά πιστεύηται εἰς ὅ,τι λέγει, πρέπει νά περιορίζεται εἰς τὸ πιθανόν, και νά μήν ἐκτείνεται μακρότερον ἀλλ' ἡ μειοψηφία δέν ἐνεργεῖ οὕτω, μολοντι αισθάνεται τήν μικρὰν ἀξίαν τών ἀποφάσεών της.

Ἐν τούτοις ἡ μινία τών Αγγλων δέν εἶναι ἀνεπιδέξιος: λέγεται ὡς βέβαιον ὅτι ἡ Κίνα δέν θέλει ἀποβάλλει τήν μεσολάθεσιν μίας οὐδετέρως δυνάμεως: διὰ νά κλονίτῃ τὰς μετὰ τής Αγγλίας διαρροάς της: ἀλλ' ἡ τελευταία αὐτῆ τί κἀμνει; περιρροεῖ ἀνευ ἀνάγκης τὸν δικαίτην τὸν πλέον ἀρμόδιον ὑπὲρ αὐτῆς. Σκοπεῖται ἄρα γε νά προστρέξῃ εἰς τοὺς Ἀμερικανούς; ἀλλ' ἡ θέσις της ἐνώπιον αὐτῶν εἶναι χείρων, διότι ὠφελοῦμενοι οὗτοι ἀπὸ τὰς μετὰ τής Κίνας διενέξεις της, δέν θέλουν εἶσθαι εὐδίαθητοι νά ἐνεργήσωσιν ὑπὲρ αὐτῆς. Θέλει προστρέξει ἴσω; εἰς τήν Ὀλλανδίαν; ἀλλὰ και αὐτῆς αἱ ἀποικίαι εὐρίσκονται εἰς τήν αὐτὴν διάθεσιν τών Ἀμερικανῶν, και μάλιστα ἀξιωματικοὶ τινες τών στρατῶν της, ὑπηρέτησαν ἐσχάτως ὡς διδάσκαλοι εἰς τὰ στρατεύματα τής Οὐρανίου Αυτοκρατορίας. Πρὸς τίνα λοιπὸν θέλει προστρέξει ἀφοῦ καλόνον ἀφορᾷ τοὺς Ρώτους; οὐδ' αὐτοὶ αἱ ἐν Λονδίνω φίλοι των δέν ἐσυλλογίσθησαν

(Συνέχεια) Ἰδὲ Ἀριθ. 170.

Εἶεν ἔως ἐδῶ, ὡ παιδες, ἐθεωρήσαμεν τὸν ἀνθρωπον ἀπὸ μέρους τών νοητικῶν δυνάμεων και τών ἐνεργειῶν αὐτῶν: και ἡ ἀνωτέρω εἰκονογραφία εἶναι ἀληθινή και σωστὴ χωρὶς ποσῶς ὑπερβολῆν, χωρὶς ποσῶς εἰρωνείαν: λείπεται ἤδη νά τὸν θεωρήσωμεν και ἀπὸ μέρους τών δυνάμεων τών ἡθικῶν. Ἐως ἐδῶ τὸν ἐθεωρήσαμεν κατὰ τήν παραγωγὴν και κτήσιν τών ὑλικῶν ἀγαθῶν: λείπεται ἤδη και κατὰ τήν χρῆσιν αὐτῶν και ἀπόλαυσιν ἔως ἐδῶ κατὰ τήν μιλῆσιν: λείπεται ἤδη και κατὰ τὴν φρόνησιν ἔως ἐδῶ κατὰ τήν εὐτυχίαν: λείπεται ἤδη και κατὰ τήν εὐδαιμονίαν α ὄλθου δ' ἐπιβρύνετος, εὐτυχέστερος γένοιτ' ἀν ἄλλου ἄλλος, εὐδαιμόνιος δ' ἀν οὐ λέγει ὁ ἀπὸ Σικνηῆς φιλόσοφος Εὐριπίδης, και σωστὰ λέγει

Ἄλλ', ὡ παιδες, πόσον εὐχαριστοῦμην νά μήν ἀμαυρώσω ἢ παραχρωματίσω τήν ὁποῖαν ἀνωτέρω σὰς παρέστησα εἰκόνα: εἰκόνα τῶσον τερψίθεαν και τερψίφουσαν και τερψίθυμον! ἀλλ' ὁμοῦς τὸ τῆς ἀνάγκης ἐς ἀδήριτον σθένος: ἀνάγκην δὲ ἐνωσὶ τὸ τῆς πολιῆς μου ἡλικίας και ἱεράς ἐπαγγελίας καθήκον ἀνάγκην ἐνωσὶ τὸ πραγμα-

τικόν συμφέρον τῆς ἐπιἀπειροκάκου νεότητός σας: δεομένης Ὀδυσσεῖς εἰς τὸν Κερκαῖον και Σειρήνιον τούτον κόσμον, ὅπου γοητευμένοι ἐμβαίνετε δεομένης Μέντωρος εἰς τήν νέαν κτύτην Ἰθαλίαν και Πάφον, ὅπου ἐποπήμενοι ὠστίζεσθε

Τοὺς παλαιούς καιρούς, ὡ παιδες, ὠνομάζετο εὐστόχως ὁ ἀνθρώπος βίος: Εὐριπος, Δημοκροθηράκλειτος, Σικνη Κομικοτραχική, Δρυμὸς ληστεϊῶν εἰς τήν τύχην παρητημένος, Σέκτρον ὅπου παίζεται ἀεῖποτε τὸ αὐτὸ δρᾶμα ὑπὸ διαφόρων ὑποκριτῶν, Κοιλὰς κλαυθμῶνος, Ἰλιάς κἀκῶν, και ἄλλα τοιαῦτα καταλλήλως και προσφυῶς ὠνομάζετο ὁ ἀνθρώπος τέρως τρίμορφον. Πρόσθετέων, ὅπισθε δράκων, μέτῃ δὲ χίμαιρα: ἢ τέρως τρίμορφον, κτήνος ἄμα και θηρίον και θεός. Και τοὺς μὲν καιρούς ἐκείνους τών Σεμιράμιδων και Τωμύριδων και Τιτάνων και Πελασγῶν και Σεώστριων και Φραγῶν και Κύρων και Μεσαίωνος, θεῶν μὲν, ὡ Γῆ και Θεοί! πῶς ὄχι; οὐμὴν ἀλλ' ἔστω, ἔστω τούτο οὕτω. Κατὰ ποῖαν ὁμοῦς κατὰ ποῖαν κακὴν μοῖραν και ὁ βίος και ὁ ἀνθρώπος διαμένουσι και τήν σήμερον εἰ αὐτοί, μ'

ὄλην τήν δοκοῦσαν, ἢ μᾶλλον ὑπὸ τήν δοκοῦσαν ἀπειρον διαφορὰν;

Ὁ πόποι, ἡ μέγα πένθος Ἀχαΐδα γαῖαν ἰκάνει! Ἀγῶμεν, ὡ παιδες, ἀγῶμεν εἰς Παρισίους και εἰς Λονδίον: Ἐκεῖ πρὸ πάντων καταφαίνεται ὁ νῦν ἐν Ἐδέμ Παράδεισος, ἐκεῖ πρὸ πάντων ὁ νῦν ἐπίγειος Θεὸς ἀνθρώπος. Και ὁμοῦς ποῖας τιὰς βλέπομεν τὰς πόλεις ταύτας στυγνάζοντες; Ἰού, ἰού! Θῆρας τοῦ Σοφοκλέους α ὁμοῦ μὲν θυμικὰ των γεμούσας, ὁμοῦ δὲ παιάνων τε και στενεγμάτων. Τί βλέπομεν σκυθρωπάζοντες; ὅλα ὁμοῦ τὰ νῦν ἀγαθὰ τοῦ κόσμου ἀθρόα ὑπὸ μίαν ἐποψιν, και ὅλα ὁμοῦ τὰ ἐνδεχόμενα κακὰ τοῦ κόσμου ἀνάμικτα τί βλέπομεν; ὅλα τὰ πάθη και ἐλαττώματα ἀνεπτυγμένα, περινενομημένα, ἐκλεπτουργημένα καθ' ὅλας τὰς ἐνδεχομένης ἀναπτύξεις, περινοήσεις, ἐκλεπτουργήσεις, ἀγνώστους και ἀνυπάρκτους εἰς τοὺς βαρβάρους και ἡμιβαρβάρους καιρούς: τί βλέπομεν; τετρακόσια ἤδη νοσημάτων, ἀγνωστα εἰς τοὺς πρότερος καιρούς και ἀνύπαρκα: τί βλέπομεν; τόσους πρὸς τοὺς ἑκατὸν φρενιτιῶντας, ἡλιθίους,

κάν' ότι δύνανται σφύρα μεσολαβήσωσιν υπέρ των Άγγλων;

Οί Άγγλοι, άπ' όλων των άν πιστεύωσιν ότι ή εν τή Άσία διαμαρτυρία των τείνει υπέρ του έξευγενισμού τών Ινδών το συμφέρον των του; υποχρεώνει εις τό να δικτηρώσιν αυτόι τον πόλεμον. Αφ' ότου ήρχισαν να γίνονται κύριοι μέρος των Ινδών, κατέβλησαν τον τόπον, ήρπασαν τα πλούτη του, και ήδη χάρις εις αυτούς, ή γη αυτη ήτις θεωρείτο ως περιχουσία εις τους κόλπους της τά πολυτιμότερα μεταλλεία, θέλει εβδει να φθάση ή ήμέρα να αναγκασθώ να πληρώνη εις προόντα τους φόρους της. Οί Άγγλοι αφήρεσαν το πάν άπ' αυτην, εκτός μόνης της βαρβαρότητος, διότι και εναντίον των διαμαρτυρήσεων της έξευγενισμένης Ευρώπης και αυτης της Μουσουλμανικής Ινδίας, έσυχώρησαν εις τους Ινδούς το πολύτιμον δικαίωμα του καίειν τάς χήρας των. Ωστε αν εις το μέλλον αποσπασθώ ή Ινδία από τους Άγγλους, ή κινή γνώμη δέν θέλει θεωρησει το αυτο ως αντικείμενον καταστροφής, διότι ο έξευγενισμός ολίγον θέλει χάσει, και επειδή ή Άγγλία έπροσπάθησε τοσοϋτον υπέρ της ύψωσης της Ρωσίας, ή Ευρώπη βλέπουσα την τελευταίαν ταύτην αντικαταστάνουσαν την αντίζηλόν της επί της δυναστείας αυτών των εκτεταμένων και μεμακρυσμένων τόπων, δέν θέλει λυπηθώ πολύ δια την αλλοίωσιν ταύτην.

(Έκ της Καθολικής Ένώσεως.)

Έκθεσις του Κ. Βλαχική γενομένη ενώπιον της εν Παρισίους ακαδημίας των ήθικών και πολιτικών επιστημών.

Μάχη μεταξύ του Μουσουλμανικού & Χριστιανικού στοιχείου.

Η απλουστερα εξέτασις της Ευρωπαϊκής Τουρκίας αποδεικνύει ενσργώς ότι τή Χριστιανικήν στοιχεύην τείνει εις τή να υπερισχύη καθ' έκαστην. Έκ του μεγάλου εκείνου και τρομερού επιδρομικού στρατού οστις εφθασέ

ποτε μέχρι των πυλών της Βιέννης, δέν μένει ήδη ειμή διπλοφυλακή τις διασπαρμένη εις τά κατεδαφισμένα φρούρια, τελευταίων του Κορανίου άσυλον. Η Σερβία έσισε τον ζυγον και ύψωσε τον σταυρον. Ο Σταυρός λάμπει ήδη επί των κωδωνοστασιών της Μολδαυίας και της Βλαχίας, καθώ; επίσης και επί της σημάχης της αναγεννηθείσης Ελλάδος τοιαύτη δέ αντιπάθεια υπάρχει μεταξύ των δύο θρησκείων της Μουσουλμανικής δηλαδή και της Χριστιανικής, ωστε οι Τουρκοι γίνονται άφαντοι όπου παύει ή αποκλειστική αυτοκρατορία της Ιβικής των και δύναται τις να εβπει, ότι το κλίμα κατασταίνεται τοσοϋτον επιβλαβές & ολέθριον προς αυτούς καθόσον άπ' εναντίας ευνοϊκόν προς τους Χριστιανούς. Ένεκα τούτου εντός τριάκοντα ετών εκκένωσαν οι Τουρκοι τάς απελευθερωθείσας επρχίας του Δανουβίου και ολόκληρον την Ελλάδα, εις δέ τά μέρη τά υπό του; νόμους των υποτεταγμένα ζώσιν εις διηνεκή τροχόν, ως αν ήθελαν εύρισκεσθαι εις έθνηκην χώραν. Πρέπει να τους εβδει πως είναι κεκλεισμένοι εις τά φρούρια του Βελιγραδίου, μη έχοντες κτήμιαν σχεσιν με τον τόπον τον όποιον φαίνεται, ότι έξουσιάζουν ως αληθείς αιχμαλώτοι παρ' στρατιώται πολιτικής φρουράς πανταχού ο ήχος των κωδώνων πνίγει την φωνήν των κρυγαζόντων επί των μινκαρέδων, πανταχού ή δύναμις των διασκειδάεται ενώπιον της Χριστιανικής ευφύας.

Τοιαύτη είναι ή πρώτη αντίθεσις ήτις προσβάλλει τον όδοιπόρον άμα πατήση το έδαφος της γης ταύτης των αντιθέσεων. Το Κοράνιον και το Ευαγγέλιον εύρίσκονται αυτόι παρόντα επί των μνημείων, επί των εθίμων, επί των ήθων ως και επ' αυτου του άναπνευσμένου άερος. Η Σερβική ανεξαρτησία έχει χρώμα θρησκευτικόν & σοβαρόν ενταυτώ όμοιον με τον ένθουσιασμόν των μαρτύρων οστινες έχουσαν το αίμα των δια να την θεμελιώσωσι. Μεταξύ των κατοίκων της ανωτέρας τάξεως ούχ ή τον δέ και της κατωτέρας ακούει τις κατήρας εναντίον των Μουσουλμάνων εις όλως τάς

εορτάς ο άνη άντηχει από άσματα θρησκευτικα και πολεμικά. Τα όνόματα των άγίων του Χριστιανισμού εύρίσκονται εις όλων τα στόματα· αι εικόνας των εις όλας τάς Εκκλησίας, ή δέ της Παναγίας εις όλας τάς κατοικίας. Οί Σέρβοι ιερείς καπέστησαν πολιτικοί αξιωματικοί τουτο δέ θεωρείται ως άπειρος πρόδοσις εις ένα τόπον όπου πρό ολίγου τά τέκνα των Χριστιανών έθωρούντο ως κεφαλάκι κτηνών, στερούμενα δικαιοματίων, οικογενειακών τίτλων και μέσων του να γνωρίζωσι την ηλικίαν και πολλάκις τους συγγενέτων. Τοιοϋτοτρόπως το πρώτιστον αποτέλεσμα της θρησκευτικής απελευθερώσεως υπήρξε το να στερωθώσιν οικογενειακοί δεσμοί, και να δοθώ εις την κοινότητα στοιχεύον συνοχής. Ο νέος Πρίγκιψ ο βασιλεύων νυν εν τή Σερβία θέλει κατασταθώ ποτε περισσότερον τι δια τον τόπον του· προς το παρόν δέ περιορίζομαι να εβπω ότι διμυλει κάλλιστα την Γαλλικήν διέλεκτον, και ότι αισθάνεται επαχθώς το ένδοξον έργον το όποιον επιφυλάττει δι αυτόν το μέλλον.

Επί του εδάφους της απελευθερωθείσης Σερβίας θέλει ανάψει ή φλόξ της ανατολικής ελευθερίας. Αυτόι ο χριστιανισμός απήλαυσε την πρώτην νίκην μετά την όποιαν στενάζουν ήδη οι λαοί της Βουλγαρίας, της Θράκης και της Μακεδονίας. Όλοι εν γένει οι λαοί αυτοί είναι χριστιανοί, άλλ' ολίγον τινών έξικρουμένων, όλοι στερωθονται ναών, σχολείων, πολιτικών δικαιοματίων και ασφάλειας. Ολίγοι τουρκοι ώπλισθέναι επί κεφαλής μέχρι ποδών χαρύνουν τους τιμίους και φιλέργους Βελγάρους, αληθώς αρχίους χριστιανούς, διοικουμένους δυνάμει του Κορανίου από χωροφυλακίας φανατικών και άνηρωτών. Αι δύο κύρια λέξεις Κοράνιον και Ευαγγέλιον περιέχουν όλα τα μυστήρια της ανατολικής πολιτικής. Είναι αδύνακτον να πείσθ τις ένα Τουρκον ότι ο Θεός έπλησεν εν της αυτης λάμπης τον Μουσουλμάνον και τον χριστιανόν, και δια να αισθανή τις την αλήθειαν ταύτην πρέπει να εβδει με ποιαν περιφρόνησιν ο τελευταίος των Όσ

επιληπτικούς, παραλυτικούς, άποπλητικούς, φθισικούς, αυτοχειριζόμενους κτλ. Τόσας αίρέσεις θρησκευτικά; αντιμαχόμενα; και τάς πάσας θεοκινήλους, τόσα κόμικα πολιτικά θρησιώδες αντισπρακτούμενα, τόσα συστήματα φιλοσοφικά εκπληώς αντικρουόμενα! Το « Κεραιμύς κεραιμει κοτέει » όσην δύναμιν ειχεν επί του Ησιόδου, την αυτην έχει και την σήμεραν επί παντός φρονήματος, δόγματος, επιτηδεύματος, επαγγέλματος.

Ω πόποι! . . . Τί βλέπομεν; δέκα τρυφάντας, σπαταλόντας, άσωτίζοντας, και εκατόν λιμοκτανόντας; εκατόν ένδεδυμένους πορφύραν και βύσσον, και χιλίους γυμνιτεύοντας; χιλίους Μίδας και Κροίσους και μυριάδας άνετίστους, και ψωμοζήτας; χιλίους γελώντας, και μυριάδας αμώζοντας; χιλίους δεσπόζοντας, και μιλλίονα δεσποζόμενους παν είδος δεσποτισμού· ενι λόγω, την ούζυρότητα και αθλιότητα κατατρούχουσαν, καταστροβύσαν παντοίως και δεσπόζοντας και δεσποζόμενους, και ολβίους και ανόλβους, και Κροίσους και Ίρους, όπως και εις τους βαρβάρους και ήμιβαρβάρους καιρούς.

Ω πόποι! . . Έργασμός, ιδιοτέλεια, πλεονε-

ξία, φιληρχία, φιλοπραγία, άγυρισμός, ταρτουφισμός, ζωιλισμός, αυθαριετισμός, άπολυτισμός, φανατισμός, δικαίωμα ισχυροτέρου, ματαιότης, κοσμολατρεία, σαρκολατρεία: αυτά έδυναστευαν εις τους βαρβάρους; ή ήμιβαρβάρους καιρούς; αυτά έτι μάλλον δυναστεύουσι & την σήμεραν εις τάς μη τροπείας, πόλεις, κωμοπόλεις των δοκούντων και φακόντων είναι πεφωτισμένων, ευνομουμένων, πεπολιτισμένων ένθων. Ο άνθρωπος, αυτός ο κατ' είκόνα και όμοίωσιν του Θεού άνθρωπος, από τον όρεισίδιον Προκρούστην έως τον σημερινόν Κομφούκιον του Λουθίνου, έως τον σημερινόν Βράμαν ή Λάμαν της Ρώμης, έως τον σημερινόν Κροίσον ή Μίδαν των Παρισίων, είναι ο αυτός και άπαράλλακτος κατά το θυμικόν και επιθυμητικόν, κατά το κτηνώδες και θρησιώδες: δέν διαφέρουν, ειμή μόνον κατά τάς πολλαπλά και πολυποίκιλα μέσα διών βάλλουσιν άμφοτέρω εις ένεργειαν, ούδεν ούδέποτε όριον άλλο γνωρίζοντες, παρά το μη περοίτερον.

« Ωσπερ γάρ τελεωθέν βέλτιστον των ζώων άνθρωπος έστιν, ούτω ή χωρισθέν νόμου & δικής χείριστον πάντων » λέγει ο Άριστοτέλης· άλλ' ο Άριστοτέλης

πρώτον μόν έξευτελίζει και αυτός έαυτον συγκρίνων τον άνθρωπον με τά κτήνη και τά θηρία· έπειτα τον έρωτώμεν: ποιαν κατά το κτηνώδες και θρησιώδες έβλεπε διαφοράν μεταξύ των βαρβάρων Θρακών, Τριβαλλών, Ίλλυριών, και του φιλοσόφου βασιλέως Φιλίππου; ποιαν άλλην, παρά τά ποικιλώτερα και περινημονέστερα μέσα της άμφοτέρων ένεργήσεως; Ποιαν άλλην έβλεπε μεταξύ του εν Έλλησπόντω άλωθέντος πειράτου, και του έαυτου μαθητου φιλοσοφωτέρου Αλεξάνδρου; ή ποιαν μεταξύ των σφόδρα πεπολιτισμένων Αθηναίων, άφου υπερπλουτήσαντες από τά Περσικά λάφυρα παρέλαβαν την ήγεμονίαν, και των άπολιτιστων Σπαρτιατών, άφου ταπεινώσαντες εκείνους διεύθυναν ούτοι τά πράγματα της Ελλάδος; ή ποιαν μεταξύ τούτων και των Θηβαίων, ταπεινωθέντων εν τώ μέρει και ταπεινωσάντων; ή ποιαν έλας μεταξύ των φασκόντων είναι ευγενεστάτων Έλλήνων, και των κατ' αυτούς βαρβάρων Αιγυπτίων, Περσών, Ασσυριών, Ινδών, Κινέζων, κτλ. τάς δέ αυτάς έρωτήσεις έρωτώμεν και τους νυν Άριστοτέλεις περι των νυν

